

Arrest

nr. 79 310 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, biedt zich op 21 oktober 2008 bij de gemeente aan met het oog op een huwelijk met S.Y., van Belgische nationaliteit.

Op 12 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juli 2010 biedt verzoeker zich bij de gemeente aan met het oog op een huwelijk met A.Y., van Bulgaarse nationaliteit.

Op 25 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

D., ö.

nationaliteit: Turkije

geboren te b. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene verwijst naar zijn poging tot huwen als een geloofwaardige poging. Echter, uit een huwelijk vloeit niet automatisch verblijfsrecht voort, dit kan dan ook niet worden beschouwd als een geloofwaardige poging. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor dd. 02.11.2009 om te werk gesteld te worden bij firma K. (met ondernemingsnummer: 0872119179). Echter, het Belgisch Staatsblad (dd. 10.12.2010) vermeldt dat op 30.11.2010 deze firma failliet is verklaard . Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op te hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, een woning huurt, werkwilgig is, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.)
(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de rechten van verdediging, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 25.08.2011 stelt dat verzoeker zich wil beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Volgens verweerder kan verzoeker zich hierop niet beroepen nu hij niet heeft aangetoond voor 18.03.2008 in België een wettig verblijf te hebben gehad of geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in België en nu de firma K., waar hij kon tewerkgesteld worden, op 30.11.2010 werd failliet verklaard.

2.

Dat verzoeker opmerkt dat door verweerder onterecht wordt gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond voor 18.03.2008 in België een wettig verblijf te hebben gehad of geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen in België.

Dat immers verzoeker ter staving van zijn aanvraag verwees naar zijn voornemen om te huwen in België en ter staving een attest van vaststelling van woonst heeft neergelegd.

3.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom verzoekers voornemen om te huwen in België niet kan beschouwd worden als een "geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen in België te bekomen".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door verzoeker neergelegde "attest van vaststelling van woonst".

Dat door verweerder in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom dit door verzoeker neergelegde "attest van vaststelling van woonst" niet kan beschouwd worden als als een "geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen in België te bekomen".

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

5.

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie nu de firma K., waar hij kon tewerkgesteld worden, op 30.11.2010 werd failliet verklaard. Volgens verweerder dient verzoeker zijn dossier op te volgen, indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en de Dienst vreemdelingenzaken op de hoogte te brengen van eventuele wijzigingen.

6.

Dat vaststaat dat overeenkomstig het criterium 2.8.B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" vreemdelingen, die tussen 15/9 en 15/12/2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend, aantoonen sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België te verblijven en er duurzaam lokaal verankerd te zijn én een geldige

arbeidscontract van minstens 1 jaar voorlegden dat minstens het minimumloon oplevert, in aanmerking komen voor regularisatie.

Dat verweerder, wanneer hij van de regularisatieaanvrager eist dat deze zijn dossier opvolgt, dat deze zijn dossier dient aan te vullen met nieuwe elementen en de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte dient te brengen van eventuele wijzigingen, bijkomende voorwaarden aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" toevoegt.

Dat immers het criterium 2.8.B van "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" geenszins uitdrukkelijk eist dat het aan de regularisatieaanvrager toekomt "om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op de hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier."

Dat verweerder derhalve door het toevoegen van bijkomende voorwaarden aan de instructie dd. 19.07.2009 het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringplicht schendt en er sprake is in hoofde van verweerder van een manifeste beoordelingsfout meer zelfs van machtsmisbruik.

7.

Dat verder verzoeker verwijst naar de info vrijgegeven door het "Opvolgingscomité regularisatie" van het kabinet Wathélet voor migratie- en asielbeleid, samen met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het Forum Asiel en Migraties (FAM), de Ordes van de Balies en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding (cf. VZW foyer, Info uit het Opvolgingscomité regularisatie, dd. 16.02.2011 en Kruispunt Migratie-Integratie vzw, Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht nr. 6 dd. 8.04.2011, 2, "Nieuwe info over regularisatie : DVZ moet instructie toepassen zoals afgesproken", stuk 2).

Dat in deze info ondermeer aangaande de behandeling van een 2.8.B aanvraag door DVZ uitdrukkelijk het volgende werd gesteld :

"Als dit arbeidscontract tijdens de behandelingsperiode van de regularisatie-aanvraag al niet meer geldig is (bv. omdat de voorziene datum van indienstneming verloopt, of omdat de kandidaat-werkgever failliet is), dan is dat voor DVZ geen reden tot weigering van de regularisatie. DVZ beoordeelt enkel of er tussen 15/9 en 15/12/2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Als dat voldaan is (naast de andere 2.8.B voorwaarden), dan beslist DVZ positief tot regularisatie onder "opschortende voorwaarde".

Dat derhalve verweerder reeds uitdrukkelijk heeft gesteld de regularisatie niet te zullen weigeren wanneer de kandidaat-werkgever ondertussen failliet is.

8.

Dat dient te worden opgemerkt dat door verweerder in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd waarom hij zich niet houdt aan de info vrijgegeven door het "Opvolgingscomité regularisatie" waarvan verweerder zelf deel uitmaakt en waarin de regularisatie-operatie verder wordt verduidelijkt.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom hij plots afwijkt van de afgesproken toepassingen van de "Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", zoals deze openlijk ondermeer via het internet) en met zijn toestemming werden verspreid.

Dat er sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.

9.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat, alsgevolg van het laattijdig uitblijven van een beslissing van verweerder, verzoeker heden wordt geconfronteerd met het feit dat de firma K., waar hij kon tewerkgesteld worden, op 30.11.2010 werd failliet verklaard.

Dat het strijdig is het met redelijkheidsbeginsel wanneer verzoeker, alsgevolg van het uitblijven van een beslissing, een ongegrondheidsbeslissing wordt betekend welke gemotiveerd wordt door de vaststelling dat de firma K., waar hij kon tewerkgesteld worden, op 30.11.2010 werd failliet verklaard.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing kan verwijzen naar argumenten die door de houding van verweerder zelf veroorzaakt werden.

Immers wanneer verweerder pas anderhalf Jaar na verzoekers aanvraag overeenkomstig 9bis een beslissing neemt aangaande deze aanvraag, kan verweerder toch onmogelijk verzoeker verwijten dat de door hem neergelegde stukken dan volkomen achterhaald zijn geworden !!!!

Verzoeker mag geenszins bij de beoordeling van zijn regularisatieaanvraag het slachtoffer zijn van de grote achterstal bij de behandeling van de regularisatieaanvragen door verweerder nu in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een niet langer door verzoeker neergelegde geldige arbeidsovereenkomst.

Dat er opnieuw sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder,

10.

Dat voorts verweerder de zorgvuldigheidslicht en de rechten van verdediging van verzoeker schendt wanneer hij nalaat verzoeker uit te nodigen alsnog een nieuwe arbeidsovereenkomst, welke voldoet het criterium 2.8.B van "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken.

Dat het volkomen onredelijk is te verwachten dat een regularisatieaanvrager het Belgisch Staatsblad dagelijks doorneemt om na te gaan of de firma, die hem een arbeidscontract heeft aangeboden, er al dan niet is in vermeld.

11.

Dat verweerder tenslotte niet op een afdoende manier motiveert waarom de door verzoeker aangehaalde gegronde motieven/bewijsstukken in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dat verweerders motivering als zou verzoekers integratie, zijn werkwillegheid en zijn familie in België niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie geenszins als afdoende kunnen beschouwd worden.

Dat er sprake is van schending van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest dd. 13.12.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de eerder genomen ongegronde beslissing van verweerder ten aanzien van verzoeker werd vernietigd juist omdat verweerder "niet in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is" cf. p. 9 arrest dd. 13.12.2010 RvV).

In dit arrest stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk het volgende :

"Evenwel, zelfs zonder verwijzing naar deze vermelding in de instructie, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de jarenlange tewerkstelling van verzoeker zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier en die voortduurde ook nadat zijn aanvraag in maart 2009 werd ingediend, zeker tot aan de actualisatie in november 2009, slechts motiveerde "het feit dat betrokkene(...)werkwilleg is en gewerkt heeft (...), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dé. 19.07.2009", De Raad stelt vast dat uit dit motief niet blijkt dat rekening werd gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoeker of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoeker niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ingevuld model-arbeidscontract heeft voorgelegd, kan worden worden aangenomen dat in casu op een meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract dat verzoeker heeft neergelegd en de loonfiches waaruit blijkt dat hij nog steeds was tewerkgesteld op het moment van het indienen van de aanvraag, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kad van mogelijke toekomstige tewerkstelling. De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van recente tewerkstelling die verzoeker in casu had voorgelegd".

Dat verweerder een ongegronde beslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door verzoeker voorgelegde omstandige bewijzen door verzoeker van zijn langdurig verblijf in België, van zijn duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving, van zijn werkwillegheid en zijn naast familie in België.

12.

Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid.

In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing door verweerder op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van verzoekers langdurig verblijf in België, van verzoekers duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving en van zijn mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling, die hij in casu had voorgelegd.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekers enige kritiek betrekking heeft op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beoordeling geen rekening zou hebben gehouden met het voornemen van verzoeker om te huwen in België en het attest van woonst als geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet aantoonbaar met welke door hem voorgelegde bewijsstukken geen rekening zou zijn gehouden. De gemachtigde motiveert binnen zijn appreciatiebevoegdheid op voldoende uitvoerige wijze dat de stukken die verzoeker voorlegde en de elementen waarop hij zich in zijn aanvraag beriep, geen grond vormen om te worden geregulariseerd. Volgens de verwerende partij toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. De uitvoerige motieven in de bestreden beslissing vormen geen standaardmotivering maar hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoeker. Uit deze motieven blijkt duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden aangenomen als grond voor regularisatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Het loutere feit dat verzoeker van oordeel is dat hij wel in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, kan volgens de verwerende partij geen reden zijn voor vernietiging van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers voornemen om te huwen en op zijn attest van woonst. Verzoeker heeft volgens de verwerende partij nergens in zijn aanvraag gesteld dat hij een attest van woonst voorlegt als bewijs dat hij in het verleden een geloofwaardige poging heeft ondernomen tot een wettig verblijf. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk de gemachtigde verwijten in die zin geen motivering te hebben opgenomen. Bovendien kan uit een attest van woonst slechts de woonplaats worden afgeleid en blijkt daar geen verblijfsrecht uit. Het komt aan verzoeker toe om zijn dossier op te volgen en indien nodig zijn aanvraag te actualiseren met bijkomende stukken. De verwerende partij benadrukt verder dat verzoeker niet op ontvankelijke wijze kan verwijzen naar een nieuwsbrief van het Kruispunt Migratie-Integratie.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen worden aangenomen om geregulariseerd te worden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden in het licht van deze rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in*

de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker onder de punten 1 tot en met 9 van zijn enig middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder de criteria 2.8A en 2.8B te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsvrouw van verzoeker ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 een gebrek kleeft aan de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een schending van artikel 9bis kan uitmaken, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoeker nagelaten heeft te doen.

2.3.3. In punt 10 van het enig middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom zijn integratie, zijn werkwilgheid en zijn familie niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie. Verzoeker verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad van 13 december 2010 zonder vermelding van het nummer.

Uit het arrest nr. 52 905 van 13 december 2010 blijkt dat dit een persoon betrof die verschillende jaren op legale wijze op het grondgebied had verbleven en op legale wijze gedurende verschillende jaren tewerkgesteld was. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker ooit op legale wijze in België heeft verbleven of dat hij hier op tewerkgesteld was. Verzoeker bevindt zich dus in een heel andere situatie en kan niet met goed gevolg verwijzen naar dit arrest.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker inzake zijn integratie, werkwilgheid en zijn familie het volgende heeft aangevoerd in zijn aanvraag van 12 december 2009:

- verzoeker woont in bij zijn broer die hier legaal verblijft
- hij verblijft in België sinds 2003 en heeft een sociaal leven uitgebouwd
- hij is bereid om onmiddellijk te werken bij de BVBA waarmee hij een arbeidscontract heeft voorgelegd.

Verzoeker legt in dit verband zijn arbeidsovereenkomst voor daterend van 2 november 2009, een niet geregistreerde huurovereenkomst afgesloten op 1 juni 2007, een inschrijving bij het Huis van het Nederlands daterend van 25 november 2009, een vaststelling van woonst van verzoeker in Gent op 22 oktober 2008, een verklaring van een arts dat verzoeker sinds 2006 verschillende keren op raadpleging is geweest, een uittreksel uit het bevolkingsregister dat zijn broer, schoonzus en hun dochter betreft daterend van 16 november 2009 en verschillende getuigenverklaringen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene in België verblijft, een woning huurt, werkwilg is, Nederlands wenst te leren, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.”

In de bestreden beslissing wordt tevens vermeld dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker voor 18 maart 2008 in België verbleef.

Gelet op de hierboven opgesomde zeer beperkte bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd inzake zijn integratie en zijn werkwillegheid, voornamelijk daterend van enkele weken voor zijn aanvraag, is het niet kennelijk onredelijk en steunt het niet op een foutieve feitenvinding om te oordelen dat deze elementen op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker geen bewijzen van verwantschap heeft voorgelegd: deze vaststelling steunt op de stukken van het dossier.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste appreciatiefout of van machtsoverschrijding.

2.3.4. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.6. In de zin waarin verzoeker de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, kan de schending ervan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET